

שמץ של תיקוה כי גורלם ישתפר. **ממשלת בורגניה אסרה**. ניצני המהפכה החייבת לבוא לדעת מרבית עושי הסרטים הללו, כדי לשנות את פני הדברים. ניבטים בצורה שונה ובמזבז שונה, בהתאם לארץ שממנה מגיע הסרט. ז'אן-לואי באטוצ'ילי, במאי צרפתי שהתפרסם בינתיים, צילם אירוע אמיתי בדרום אל-ג'יר (האירוע קרה בתוניס, אבל ממשלת בורגניה לא הירשתה צילומים בארצה, מחשש שתיראה פרימיטיבית בעיני ה' עולם). זהו סיפור על כפר בגבול הסהרה, שתושביו מסרבים לעבוד במחצבי האבן תמורת שכר רעב. הם פשוט מתישבים על הארץ ומסרבים לזוז. הצבא מגיע למקום ומנסה להפחיד אותם, אך מסתלק לבסוף. בסרט אין כימעט דיאלוגים. הוא מדבר כולו בתמונות, שבגוני-הצבעים המדהימים שלהן ובצורות הכימעט-אבסטרקטיות של הנוף והבתים. מזכירות פיסול מודרני, ו' ממחישות לא רק אורח-חיים ועימות חב' רתי, אלא גם הלכי-מחשבה נסתרים ה' אים לביטוי במבט אלם, ובתנועה מאופקת. **הצבא הבורלויאני ירה**. בצורה ש' נה לגמרי מגלם הבמאי היווני פאנתלי וולגאריס את היחסים בין אלה שיש להם ואלה שאין להם. בנישואיה של אנה, סיפור רה של עוררת-ביט שאדוניה הם המיפלצות המושלמות — חביבים, נחמדים, דואגים ואוהבים, כל עוד היא העוררת והם האדרי' גים — מצב שהם שומרים עליו במתק' שפתיים לחץ כלכלי שאין מנוס ממנו. כשהוצג הסרט בברלין, היה הבמאי נתון בכלא הקולונלים, שלא שבעו נחת מסירטו. ולא רחוק מזה, דובידה, סרט הודי שבמס' וזה של אגדת-עם מתרכז במצבה של האשה היהודית, שיפחה הרופה לרצון בעלה. הפוליטיזציה נעשית מפורשת יותר, ככל שארץ-המוצא של הסרט מפותחת יותר. חורחה סאנחיגו, מחשובי הבמאים של אמ' ריקה הדרומית, מייצג בסרט בשם ג'וברת העם המשלב את הציבעויות התוססת של הקולנוע הלאטיני עם סיפורו של אירוע אמיתי, טבח ליל סן-חואן, כאשר הצבא הבורלויאני ירה לתוך המון מפגרי גים, פועלים כפריים, נשים וילדים. **האריסטוקרטיה האדומה**. שני סר' טים מפרטים בצורה מדוקדקת מהלכי שברי תות. האחד גרמני, אמא יקרה, הכל בסדר אצלי הוא סרט קנוציונאלי היוצא מ' נקודת-מבט מקובלת של איגוד מיקצועי; השני, טבח תחת מכה, הוא סרט מהפכני אמיתי, שנעשה על-ידי צוות אנשים — ולא אדם אחד — בהנהגת מארין קארמיה יהודי-רומני ממוצא בורגני טהור הנימגה היום עם החוגים המאראיסטיים בפריס, ו' המתקין בסירתו בהרפת רבה אותם נצי' גי פועלים ששמנו זבעטו בשולחיהם. להם הוא קרא, האריסטוקרטיה האדומה.

נוישטרה עם ילדות קשה

סיפורו של שוטר (אסרה, תל-אביב, צרפת) — לימאורה, עוד פישעון על הבלש האנושי והרוצח הסאדיסטי, שמסתיים כמוגן עם לכידת הפושע והענשתו כיאות. הפעם, זה מבוסס אפילו על סיפור אמיתי, חלק מספר-זכרונותיו של מפקח המישטרה הצרפתי בורניש, הדואג כמוגן לתאר עצמו באור סימפטי ואוהד. אלא שסרטים כאלה טומנים בחובם לא מעט סכנה, כאשר הם מנסים להתחכם ולדבר לא רק על עלילה בלשית, אלא גם על אמת אנושית כלשהי, המסתתרת מאחריה. וזה מה שקורה כאן, כשנרמז שהמישטרה ושיטותיה ה' אלימות (שרק הגיבור עצמו, הבלש בורניש, מסתייג מהן) אינה עדיפה על העולם-התחתון וחיסולי-החשובות שלו. הרעיון כשלעצמו מתקבל אולי על הדעה, אלא ששום דבר, בסרט עצמו, אינו מביא לו סימוכין. אלו דילון מגלם מפקח-מישטרה נאה-לעין ובעל אישיות מקסימה, אבל הוא פחות ממשכנע מבחינה מיקצועית; הוא מתנצל לפני פושע בטרם ידרוש ממנו לבגוד ברעיו, וסובל בשל כך ייסורי-מצפון קשים. מצד שני, ז'אן-לואי טרינטיניאן בונה דמות של רוצח סאדיסטי, כימעט-מטורף, איש שאין בו שמץ של אנושיות והסיבה היחידה להתנהגותו היא ילדות קשה (דוקטור פרויד המסכן בלבלב את כל העולם), אם כן, מניין באה הזדהות המזורה שחש המפקח, בסוף הסרט, עם טורפו, אם לא מהעמדת-פנים ומקנה בצורה זו, לפשע, תכונות נעלות שהן ממנו והלאה?

ז'אן-לואי טרינטיניאן: הזדהות מזורה

צריך להוסיף על כך גם את הבימוי הצבוע של ז'אק בורסלינו) דריי, המנסה ליצור על המסך מתח מזויף על-ידי קלוז'אפ של רגליים עולות במדרגות ועוד פרטים שאין להם, במיסגרת הסרט, כל משמעות. לכן, מי שמעריך מאד את אלו דילון ואת טרינטיניאן, ולא יוכל לעמוד בפני הפיתוי לראותם שוב, מוטב שלפחות לא יתייחס למעשהם, בסרט זה, ברצינות רבה מדי.

אהבה על בטן כולאה

הבגידות שבנישואין (אורלי, תל-אביב, צרפת) — מוסר-ההשכל של סרט זה ישמח לב כל גבר. משום שהוא אומר בצורה מפורשת שנבר יכול לאהוב שתי נשים, והשד אינו נורא כל-כך. מה שמוביל למוסר-ההשכל זה, הוא מצחיקון בולווארי לא מזהיר במיוחד, על סוכן-תרופות מצליח, החי באושר ובעושר עם רעייתו בפרבר פריסאי-בורגני. ובאותה שעה עצמה הוא מאושר לא פחות עם זבנית בית-מרקחת בעלת נטיות אמנותיות, בסטודיו הפריסאי שלה. לכאורה, הסדר אידיאלי, עד שתקלה גורלית בטלפון (מן התקלות שה' קולנוע מיתמחה בהן ברינעי-מצוקה) הושף את האמת בפני הרעייה. היא נוקטת יוזמה, מתיידדת עם הפילגש, הופכת חברת-הבגוש, וכל זה מוביל, כמוגן, לרגע המכריע שבו הפילגש עומדת להציג בפני הסוכן המאושר את הטובה שבחברותיה וזו, כמוגן, אשת הסוכן. הגבר המעוצבן טורק את הדלת, עוזב בזעם את הדירה וצועק עליהן: „בגדתן בי, ואני האמנתי בכך!" אבל אל דאגה — הסוף טוב. אם הבדיחות שבסרט אינן תמיד מן השנונות ביותר, והקומדיה אינה חודרת באמת תחת עורם של הגיבורים (אבל מתעכבת מזמן לזמן על דימועות הגיבורות), יש גם לפחות דבר מרגיז אחד: האירויות הדשנות והרבות, עם סרטינים ברוטב, יינות משובחים ושאר המעדנים הלא-כשרים המטריפים דעתו של אדם, בעיקר נוכח מחירו

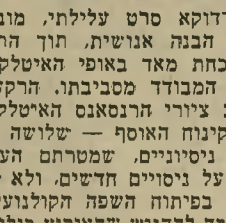
אנדרסון ופייר: תקלה מזורה

המיסעדות בישראל בתקופה האחרונה. לגבי סרגיו (הזרה) גובי, זהו סרט רגוע וחייכני במיוחד, אולם כותב-התסריט שלו, פול ג'אוף, ידע בעבר לחעמיק הרבה יותר בשביל במאי כמו קלוד שאברול, ולביבי אנדרסון היו ימים טובים וזוהרים יותר אצל אינגמר ברגמן. אולם חסידי הפוטוריזם, יקבלו תמורה מלאה.

סטיבן ארצ'יבנר כ"ילדותי"

והסרט שהוא אולי המתחכם מבין ה' מינשרים הפוליטיים הללו, לטן מיקלה היה תרנוול, סרט של האחים ואולו וויטוריו סאוויאני, שנעשה אומנם בכספי הטלוויזיה האיטלקית אבל הוא יוצא, מלכתחילה, מן ההנחה שאת המימסד יש להרוס. מנקודת-מוצא זו ממשכים האפים ומסבירים, ש' המהפכה החיונית חייבת להתחדש בכל דור ודור, שמהפכנים אחרי גיל מסוים מ' אבדים יעילותם ושוקעים באשליות, וש' ניתוק המהפכן מן המהפכה הוא הדרך הטובה ביותר לניטרול. הצלחת הסרט טמונה בעצם העובדה שרעיונות אידיאולוגיים אלה, הנראים יב' שים-ליכאורה והולמים מסה פילוסופית,

תדרין חובה לראות:

תה אביב: אמריקאי בפריס (אלני ב), **מולחמה ואהבה** (גח), **רודריגז** (הוד), **שוטרי-הגלידה** (סינמה 2), **זהות** (תכלת). **המפיקים** (תכלת). **ירושלים: האנגליה הרומנטית** (אורלי, אנגליה) — משולש-האהבה הקלאסי, גברי-אשה-מאהב, משמש בסיס להירהורים על מצב האשה בחברה המודרנית ועל היחסים שבין המימסד למורדים בו. בידי הבמאי ג'וזף לוי, מעודן ומשוחק היטב. ***** שינוי של הפנתר הוורוד** (רו, ארצות-הברית) — פיטר סרס, שוב כמפקח קליון השלומיאל שפותר תעלומות למרות הכל, שואל עלילתו מסקרנות אין-ספור, אבל דוחס בה המצאות קומיות לרוב. **חיפה** ***** תמונות מחיי-נישואין** (אורלי, שוודיה) — מוסד-הנישואין המודרני ני מפורק לגורמים בסריטו המובן ביותר של אינגמר ברגמן, אשר יעורר הזדהות ב' צופים מכל הסוגים. עם ליב אולמן. ***** המישחק המכוסר** (חן, ארצות-הברית) — מישחק-כדורגל אמריקאי אלים בין כותלי כלא, כמשל לאורח-החיים ול-אידיאלים של החברה האמריקאית. בימוי נמרץ של רוברט אולדריץ, הופעה משור-בבת של בדט ריינגולדס.

ירושלים

גנובה (פאר), **המפיקים** (תכלת). **ירושלים: האנגליה הרומנטית** (אורלי, אנגליה) — משולש-האהבה הקלאסי, גברי-אשה-מאהב, משמש בסיס להירהורים על מצב האשה בחברה המודרנית ועל היחסים שבין המימסד למורדים בו. בידי הבמאי ג'וזף לוי, מעודן ומשוחק היטב. ***** שינוי של הפנתר הוורוד** (רו, ארצות-הברית) — פיטר סרס, שוב כמפקח קליון השלומיאל שפותר תעלומות למרות הכל, שואל עלילתו מסקרנות אין-ספור, אבל דוחס בה המצאות קומיות לרוב. **חיפה** ***** תמונות מחיי-נישואין** (אורלי, שוודיה) — מוסד-הנישואין המודרני ני מפורק לגורמים בסריטו המובן ביותר של אינגמר ברגמן, אשר יעורר הזדהות ב' צופים מכל הסוגים. עם ליב אולמן. ***** המישחק המכוסר** (חן, ארצות-הברית) — מישחק-כדורגל אמריקאי אלים בין כותלי כלא, כמשל לאורח-החיים ול-אידיאלים של החברה האמריקאית. בימוי נמרץ של רוברט אולדריץ, הופעה משור-בבת של בדט ריינגולדס.